

kelig Høie til at gjøre retslig Ansvar gjældende mod Vedkommende, saaledes at de Vedkommende kunne straffes i Overensstemmelse med Lovforslaget's øvrige Bestemmelser. Men naar man altsaa, om jeg saa maa sige, har lagt Ansvaret for Udnævnelsen af Fæstemændene over paa Politimestrene, — og i den Henseende er det ikke af nogen væsentlig Betydning, at Politimesteren først, forinden han ansætter Fæstemændene, skal indhente de kommunale Myndigheders Erklæring, thi Udnævnelsen er og bliver jo en Akt, som han foretager paa sit eget Ansvar, — og naar man endvidere har lagt Ansvaret for Kontrolten med Fæstevæsenet over paa ham, saa er det i mine Dine en Nødvælgelse, at man ikke ogsaa lader ham bære Ansvar for Affættelsen af de paagjældende Fæstemænd. Som bekendt er dette imidlertid ved § 2 foreslaaet overladt til de kommunale Myndigheders Afgjørelse, og det er det, der forekommer mig i enkelte Tilfælde at ville kunne bringe disse to Myndigheder, det kommunale Raad og Politimesteren, i en afgjort skjæv Stilling til hinanden. Man har heller ikke, saavidt mig bekendt, i den nuværende Lovgivning nogen Analogi, som kan drages til Følge i det foreliggende Tilfælde. En Analogi, som ligger temmelig nær, er den Maade, hvorpaa Pantelaanerne gives Bestikkelse som saadanne, men det vil være de Herrer bekendt, at Pantelaanernæringen for saavidt er ordnet paa samme Maade som andre Næringer, idet det i Byerne i alt Fald er overladt Magistraten efter at have indhentet Oplysninger om Paagjældende fra Politiet at give Vedkommende Borgerskab, Tilladelse til at drive Pantenæring, og det bliver da i en saadan Tilladelse udtrykkelig sagt, at denne Tilladelse, naar de Paagjældende paa en eller anden Maade give Anledning til Klage eller gjentagne Gange maatte overtræde Loven, vil kunne tages tilbage, men vel at mærke af den samme Myndighed, som har givet den. En anden Analogi, som ogsaa maatte ligge nær her, er den Maade, hvorpaa f. Ex. i Kjøbstæderne Politibetjentene ansættes. I den Henseende bestemmer Kommunalloven af 1868, at Politibetjentene ansættes af Byraadet efter Indstilling af Politimesteren, men man er her gaaet affurak den modsatte Vej, idet man har givet Politimesteren Myndighed til uden Byraadets Samtykke at affæbige dem. Det er altsaa aldeles den modsatte Vej, man er gaaet, og den har man valgt af den gode Grund, at man, skjøndt man har fundet, at det i Grunden var det Naturligste, at Politimesteren var baade den, der udnævnte og affæbgede, dog ikke har troet at burde henlægge Udnævnelsen af de Bestillingsmænd, som lønnes af Kommunen, i Politimesterens Haand. Jeg maa tillade mig at bemærke, at det just ikke er mig om at gjøre at forebygge, at der for den enkelte Politimester kan fremkomme Rioninger af konkret Natur ved det Forslag, som her foreligger,

thi jeg tror, at naar der overhoved handles med Samvittighedsfuldhed og Konduite fra vedkommende Embedsmænds Side, ville disse Tilfælde ikke blive mange; men jeg tror i det Hele taget, at det er en skjæv Stilling i Almindelighed, som man har anvist de paagjældende Kommunalraad og Politimestre i den Henseende, og jeg vil derfor tro, at det vil være baade forreftere og praktisk hensigtsmæssigere, hvis man her med Hensyn til den Næring, hvorom her er Tale, fulgte den almindelige Regel, at det bliver Politimesteren, som giver Næringsbeviser, og at det, ligesom Politimesteren ifølge Lovforslaget skal føre Kontrolten med den Maade, hvorpaa Næringen udøves, saaledes ogsaa maatte være under hans Ansvar, at man lader dem fortsætte denne Næring, og overlader det til ham i det givne Tilfælde at affæbige dem. Man har maaffe i den Bestemmelse, som her foreligger, troet at finde en Garanti mod en vilkaarlig Affættelse fra Politimesterens Side. Jeg tror ikke, at man i det Hele taget i den Retning behøver at være saa overmaade ængstelig; i ethvert Tilfælde vilde et saadant Dekret fra Politimesterens Side jo ikke være Højesteretsdom, da Vedkommende maatte kunne søge Refurs til de Politimesteren foresatte administrative Myndigheder. Vil man nu ikke — og jeg tør vel ikke haabe det efter de Forhandlinger, som angaaende dette Punkt have fundet Sted saavel i dette som i det andet Thing — vil man ikke lægge Affættelsesretten over i Politimesterens Haand, vil jeg dog meget anbefale, at han bliver fritagen for det Ansvar, man har paalagt ham ved at udnævne Fæstemændene, og at man, ligesom man til Syvende og sidst overlader de paagjældende kommunale Myndigheder at affæbige Fæstemændene paa Indstilling af Politimesteren eller af andre Grunde, ogsaa overlader de kommunale Myndigheder at ansætte dem. Jeg kan godt forstaa, at de kommunale Myndigheder i Reglen ville være mindre vel skikkede til at foretage saadanne Udnævnelser, men paa den Mangel paa personligt Kjendskab, som disse kommunale Myndigheder i Reglen ville lide under, kan der jo raades Bod derved, at Politimesteren skal gjøre Indstilling til de paagjældende kommunale Raad og gjøre Forslag om den Person eller de Personer, som han mener ville være skikkede til at varetage saadanne Forretninger. Jeg vil altsaa haabe og henstille til ærede Medlemmer ved Sagens videre Drøftelse og Behandling i dette Thing paany at tage dette Spørgsmaal under Overveielse, og jeg tror, at man virkelig vil faae en Forbedring i Loven ved at gaa i den Retning, jeg har tilladt mig at antyde. Det ærede Medlem, som først havde Ordet i denne Sag, opholdt sig ogsaa ved § 1, og fandt, at de Forandringer, der i saa Henseende vare gjorte i det andet Thing, vare mindre heldige, navnlig den Forandring, at Fæstemandsinstitutionen ikke mere skulde være fri, saaledes som tidligere